

CAPIȚULU XIX.

ВЛОУИ ВЛОУИ! БЪМА САВАТЕР АНУИ?

În mințelă kândă Iisus vârsă speranța viece челлеї гърѣ de încetare, ка знѣ balsamѣ dămnezeeskă, assъpra agoniei fърълїї челлїї бзнѣ, Isaak Lakedem în casa sa, фъчеа паштеле în familie, кѣ пордїле ìnkise кѣ ìngrijire, шї кѣ ferestrele ìnkъiate кѣ skъmpъtate.

Ла masa коммънѣ шедеа, — ìnr'о ìнкъпере каре се лъmină din кърtea din ìnrъ, шї ìn каре ìnră чїне-ва prin marasinelă din faуѣ, — tatălă sѣѣ шї momълă sѣѣ, ìndoitъ ñeneraționе кѣ капелă алелїѣ, аллѣ кърїа капѣ челлă маї аллѣ пѣмърă о sѣѣ de annї; femeeа sa, de trei-zeci шї patrъ de annї; fiia-sa, de çinçi-spre-zeci; fiic-sѣѣ, de nozъ.

Ънѣ копїлă de шеase лънї dormia ìnr'ънѣ леа-гънѣ. Бзнїка nebesteї лї Isaak, о биатъ ñинцъ каре аж-жъnsesse nenștinçioasъ шї idiotъ, мормъia, клъtindă